

LBRIS

We know
books

Anastasia Popa

Poveștile iernii

 ErcPress

CUPRINS

Poveste de iarnă.....	3
Moșneagul care aduce daruri.....	16
Povestea anotimpurilor.....	28

POVESTE DE IARNĂ

Înserarea coborâse, târându-și mantia fumurie peste lume. Zăpezile torceau leneșe, oboșite de frământarea de peste zi a săniuțelor. Toți și toate se pregăteau de culcare. Mai era un bob zăbavă și peste pământ urma să poposească Noaptea. Ea avea, pesemne, un sac uriaș plin de zgură pe care îl împrăștia înnegrind văzduhul, casele și puțin parcă și sufletele oamenilor, care se simțeau deodată osteniți.

În camera lui Andrei, focul mistuia butucii de brad, răspândind căldură și miros de cetină. Dar băiatul era nespus de trist. Altădată, astfel de ore cenușii treceau pe nesimțite, fiindcă-i avea alături pe bunica și pe bunicul. Bunicul știa nenumărate povești, iar bunica pregătea, ca nimeni alta, o mulțime de bunătăți.

Cu o cană de lapte cald, o bucătică de plăcintă rumenită alături și o poveste frumoasă, băiatului nici că-i păsa de Noaptea ce-și vâra nasul cernit peste tot.

Dar bunicii plecaseră fără veste, rând pe rând, fără să-și lase adresa și fără să-i spună când se vor întoarce. Un timp îi așteptase, iar speranța revederii nu îngăduise tristeții să se apropie de el. Dar cei doi se pare

că uitaseră pentru totdeauna drumul înapoi, iar supărarea și neliniștea băiatului deveneau mai puternice din zi în zi.

Înserarea încercă să-l mângâie ușurel cu degete subțirele și reci, să-i fluture pe sub gene vălurile-i albastrui în joacă. Dar, fiindcă băiatul nu avea de gând să se trezească din gândurile lui apăsătoare, plecă în grabă s-o întâlnească pe mama ei, Noaptea.

– Iaam duuri taai maac? își întrebă fiica mama Noapte, cu glas domol.

Ceea ce, în limba lor, a fapturilor văzduhului, înseamnă: „Este totul în regulă? Sunt toate bune și la locul lor?”

– Nuri sari ti cop! răspunse Înserarea.

Ceea ce înseamnă „Nu tocmai!” și i-l arată îngrijorată pe băiatul căruia-i luceau lacrimile printre gene. Noaptea îl privi cu atenție. Cerne ea peste lume un sac uriaș plin de zgură, dar se pare că nu-i deloc rea. Nu-i place să sperie pe nimeni, mai ales pe copii. Ea nu vrea decât să dăruiască odihnă și vise frumoase. Dar dacă ar revărsa peste întinderi un sac de fluturi cu aripi viu colorate, petale de flori sau baloane multicolore, vă întreb cine ar mai merge la culcare de bună-voie?

– Bari, taac mooca rari, își liniștea ea fiica.

Ceea ce înseamnă cam așa: „Pleacă liniștită. O să am eu grijă.”

Apoi se înalță spre cer ca o săgeată, aprinse Luna, apoi stelele și şușoti într-un ungher al boltei cu cineva anume...

În odaia lui Andrei pătrunseră prin fereastră două scânteioară care se îndreptară vioaie spre foc. Privindu-le cu atenție, băiatul descoperi un prichindel și o prichinduță. Amândoi purtau hăinuțe roșii, scufițe roșii, pantofiori roșii. Dansau sprinteni, luându-se la întrecere cu flăcările focului.

– Tac, țupi, rop Ruț! se prezentă prichinduțul.

Adică: „Eu sunt Ruț Scânteiuț!”

– Iam dam cas Ruța! „Iar eu sunt Ruța Scânteiuța!” sări prichinduța.

